

Іван Вакарчук

«Exegi Monumentum...»

Кожен, хто тримав у душі своїй ідею здобуття Української держави, свідомо чи інтуїтивно-мерехтливо наінтегрував різні складові власної участі на шляху до цієї високої мети та творив думками власну модель великих і малих кроків, наприкінці 80-х – на початку 90-х, із поваленням комунізму і здобуттям української незалежності, з веління серця почав активно здійснювати виплекані раніше плани-мрії. Вячеслав Брюховецький є одним із тих, хто бурхливо розпочав реалізацію, здавалось би, майже нездійсненого задуму повернути до життя унікальне явище історії нашого народу – Києво-Могилянську академію.

Уперше я зустрівся з Вячеславом Брюховецьким у Львові влітку 1992 року. Він провадив інтенсивну роботу зі творення сучасної моделі Університету і збирав уже набутий іншими досвід та нові ідеї. Ми говорили про різні напрями університетського життя, можливості реформ і перетворень в освіті й науці, вступні іспити до Університету, і зокрема про ідею тестування, яке вводили того року у Львівському національному університеті імені Івана Франка. Для мене його зацікавлення також було і підтримкою, і набуттям упевненості, оскільки я тоді разом із небагатьма прихильниками боровся за реалізацію ідеї тестування. Ми говорили про конкретні механізми й ризики цього нововведення. Ідею цю, як бачимо, ще й сьогодні, але вже в масштабах держави, софістично заговорюють фальшивою доказовістю та лукавством ті «державоприхильники», які насправді окремі вектори своїх, і лише своїх власних, інтересів складають разом в один

спільний вектор гальмування реформ в Україні та створення громадянського суспільства.

Що може бути шляхетнішим за монументальний задум повернути до життя, уже майже з легенди, подвижницьке творіння Петра Могили, шляхетнішим за ідею вибудувати сучасну науково-освітню інституцію, яка би пов'язала наше історичне минуле, нашу споконвічну культуру з нашим майбутнім, яке ми творимо сьогодні, та скріпити тяглість поколінь, ту тяглість, що не одну сотню років нам намагалися розірвати і знищити, затираючи саму згадку про українців та їхній внесок у поступ людства. Саме цю ідею не просто висловив В'ячеслав Брюховецький, а стрімко запровадив її у наше життя, що є гідним знаменитого «*exegi monumentum...*» Горація, і разом зі своїми однодумцями та прихильниками день у день розвиває Університет, який ніжно називають «Могилянкою».

Києво-Могилянська академія сьогодні – це один із найпотужніших силових центрів в інтелектуальному полі України, Університет, з яким прагнуть мати справу і співпрацювати всі, хто не може не експериментувати, творячи нове; як зірка в космосі з потужним гравітаційним полем стягує на себе речовину з навколишнього простору, так і Могилянка притягує до себе і, за висловом Карла Ясперса, «...зводить разом людей, які прагнуть науково пізнавати і духовно жити», людей різного віку, що мають нестримне бажання пізнати радість в осягненні таємниць людини і навколишнього світу.

Мої зустрічі з В'ячеславом Брюховецьким чи то в Києві, чи то у Львові, Зальцбурзі, Кембриджі, Любліні., будь-де, хоч і в наших звичайних розмовах як людей – представників різних культур, тобто тих, хто знає Математику і тих, хто знає Щось Інше, чи то на офіційних семінарах, конференціях, диспутах, або ж тоді, коли потрібна взаємна підтримка в переломних, вузлових моментах нашого сьогоднішнього державного та академічного життя, залишають незмінно глибокий слід, і я завжди буду вдячний йому за насолоду спілкування та за дружбу, яка зайшла між нами з першої зустрічі.